

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ 1903

ΒΓΑΙΝΕΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΜΗΝΑ

διοικήτης, εκδότης και διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταχτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΘΗΣ,
Γ. ΦΙΤΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ,
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Α. ΣΤΕΪΝΜΕΤΖ

Γραφεία: Κολοκοτρώνη 25B

(Χαρτοπωλείο Γ. Ξανθοπούλου)

Επιστολές, επίταγες κτλ. παρακαλούμε να διευθύνονται: Δημ. Π. Ταγκόπουλο Poste Restante Ξεωτερικού, Αθήνα.

ΣΥΝΤΡΟΜΕΣ:

Για την Ελλάδα	{	δρ. 30	το χρόνο.
		» 15	το εξάμηνο.
		» 8	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία & Αίγυπτο	{	£ 1	το χρόνο
		£ 0,10	το εξάμηνο
Για την Αμερική	{	\$ 5	το χρόνο
		\$ 3	το εξάμηνο

και για τα άλλα μέρη 40 φρ. τη χρονιά.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟ Αγροτικό Συνέδριο, που έγινε τ'ς τελευταίες αυτές μέρες με τη σύμπροξη αντιπροσώπων από τις διάφορες αγροτικές περιφέρειες και από τους λογίς λογίς αγροτικούς συνεταιρισμούς της Ελλάδας, — εξτάσθηκε και το ζήτημα της μόρφωσης και παιδείας του αγροτικού πληθυσμού, που καθως ξαίρουμε αποτελεί μεγάλο μέρος του όλου πληθυσμού του Κράτους. Όταν οι αντιπρόσωποι Μαργέτης, Ράλης και Περγάμαλης τονίσανε τις ολέθριες συνέπειες της καθαρύνουσας στα λαϊκά σχολεία, όλοι οι αντιπρόσωποι με μιὰ φωνή φωνάξανε πως πρέπει να μπει η δημοτική γλώσσα στην εκπαίδευση, γιατί χωρίς δημοτική οι αγροτικές μάζες θα μέινουνε πάλι στο σκοτάδι της αμάθειας, και θα εξακολουθήσουνε νάναι πνευματικά καθυστερημένοι. Νά! το λοιπόν που όλες οι φαφλαταρίες της φημεριδογραφίας και της λαϊκής γλώσσας, και οι άφοροσμοί της περιφημής Έπιτροπής του Υπουργείου, δεν πιάσανε τόπο, κανένα δε συγκινήσανε, κι ο κόσμος ο αγροτικός ξυνηά και ζητά τα δικαιώματά του για τη μάθηση των παιδιών του. Τη δημοτική γλώσσα που το Κράτος επίσημα τη χτυπά, ο λαός τη ζητά και την περιμένει σα σωτηρία του πνευματική.

Ο ΑΘΕΟΣ

Στο ήσυχο χωριό ξημερώθηκε μιὰ μέρα ένας ξένος. Η δψη του εταν άγρια, τὰ μαλλιά του πυκνά κι άχτένιστα, τὰ γένεια του άξούριστα, τὰ χείλια ώχρά-ώχρα. Αλλά προπάντων τὰ μάτια του ετανε πούφρναν φέβο. Κάτι μάτια μικρά, στρογγυλά, χωμένα βαθιά μες στις κόχες, που σαν σε κούταζαν λές κ' έδγαζαν σπίδες.

Οι χωριάτες μαζεύτηκαν με περιέργεια.

— Από που έρχεσαι; τόν ρώτησαν.

— Από τὸ άγνωστο.

— Και που πᾶς;

— Πάντα μπροστά, άπεκρίθηκε ο ξένος με τὴν άγρια δψη και τὰ λαμπερά, μικρά μάτια.

«Θᾶναι κανένας άνισόρροπος,» εΐπαν άναμεταξύ τους οι χωριάτες.

Τὴν Κυριακή ο ξένος δέν έπῆγε στη λειτουργία. Μά έπειτα, κει πούσαντε μαζεμένοι οι χωριάτες μπρὲς στην εκκλησιά, ήρθε κι αυτός κι άρχίνησε νὰ τοὺς λέη κάτι λόγια παράξενα:

Τᾶχα πὼς οἱλοι οι άνθρώποι είναι άδέρφια και πὼς για αυτόδνο δέν πρέπει νὰ δουλεύουν οι περισσότεροι για νὰ καλοπερνάνε λιγοστοί. Πὼς οι βασιλιάδες δέν είναι βαλμένοι άπ' τὸ θεὸ νὰ κυβερνάνε έπως θέλουνε αυτοί, παρὰ πὼς πρέπει νὰ γίνεται: κειτ που θέλει ο κόσμος. Πὼς τὰ έθνη δέν πρέπει νὰ πολεμάνε άναμεταξύ τους, γιατί οἱλοι άδέρφια είναι. «Η πατριδα λέει, είναι μιὰ λέξη ψεύτικη, που κάνει τὸν κοσμάκη νὰ σκοτώνει και νὰ σκοτώνεται για νὰ δοξάζονται οι κυβερνήτες και νὰ πλουτίζουν οι φίλοι τους.

— Δίκιο έχει, εΐπε κάποιος πούχασε τὸ μοναχογιδ του στὸ πόλεμο.

— Μωρὲ μὴν τ' άκούτε αυτά—φώναξε ο δάσκαλος, πούθελε νὰ τὸν μεταδΐση ή κυβέρνηση στὸ χωριό του—αὐτὸς είναι προδότης, πωλημένος.

Οι χωριάτες έφυγαν κι άβρισαν τὸν ξένο μονάχο του νὰ λέει και νὰ δασκαλεύη. Ένας νέος— φοιτητής, γιός του Παπα— άνέδηκε σ' ένα πάγκο κι άρχηνσε ν' άπαγγέλην πατριωτικά τραγούδια. Οι χωριάτες μαζεύτηκαν χάσκοντας.

Τὴν άλλη Κυριακή ο ξένος πάλι δέν ξαναφάνηκε στην εκκλησιά. Οι χωριάτες τὸ παρατήρησαν και μιὰ γυναίκα εΐπε:

— Μωρὲ αὐτὸς είναι άθεος.

— Μπρὲ καλὰ λέει, έκαμαν οἱλοι.

Μετὰ τὴν εκκλησία, κει πούσανε μαζεμένοι, ξανάρθε ο παράξενος ξένος κι' άρχηνσε νὰ τὸς λέει άλλα πάλι:

Τᾶχα πὼς οἱλοι οι άντρες κι οι γυναίκες είναι ίσοι.